

Kjøbenhavnsposten.

Redigeret af J. F. Glödwad.

Udgiven og forlagt af A. P. Lunge.

12te Aarg.

Mandagen d. 10. December 1838.

N° 340.

Sorsendes, ifølge Kongelig allernaadigst Tilladelse, med Posten, saavel i Danmark som i Hertugdømmerne.

De franske Journaler og Revuer.

(Sluttet.)

Under Navn af Revue forstaaer man i Frankrig et Ugeskrift eller Maanedsskrift. Uden her at indlade os paa noiagtig at opregne de forskjellige Arter af samme, ville vi kun antyde, hvad man i Frankrig overhovedet venter af en Revue, og hvorledes disse Forbringinger efterkommes fra Redacteurernes Side. Franskmanden anseer kun det for Opmærksomheden værdigt, der staaer i Forbindelse eller kan bringes i Forbindelse med den nærværende Tid. Spørgsmaalet om Tingenes absolute Værd eller Uværd opstiller han aldrig. Tingen i og for sig, der overalt skaffer Lydsen saa meget Hovedbrud, er for ham en Uting. Verden med Alt, hvad den indeholder, staaer i umiddelbar Relation til ham selv og er til for hans Skyld, for saavidt den kan tjene ham. Hans Philosophi bestaaer derfor altid i den noie Efterforskning af det Factist-Givne, og at være viis, er for ham ikke Andet, end at gjøre den for Individet og Samfundet gavnligste Anvendelse af det Factist-Givne. Menneftet og Samfundet taber Franskmanden aldrig af Syne, hvad enten hans Gransninger gaar ud paa de nødvendige Love, efter hvilke Universet regeres, eller paa Bestræbelser og Ønsker i det menneskelige Bryst. Naar han beskriver og classificerer det umaadelige Antal af levende og livløse Væsenes, saa stæer det altid for Menneftets Skyld og med Hensyn til ham. Analyserer han de forskjellige Lege-mer i deres Bestanddele og viser deres Forhold til hverandre, saa stæer det atter af Hensyn til de menneskelige Fornødenheders og Forbringeres Tilfredsstillelse. Videnskaben i og for sig ærer han, fordi han er kommen til den Erfaring, at enhver Sandhed tidligt eller seent kan blive Kilde til en eller anden Fordeel for Samfundet. Efter en uafhængig Stilling i tydske Digteres og Philosophers Betydning, der skal forhjælpe os til en opøiet Verdensanskuelse, stræber Franskmanden

sjældent; selv de store Mænd, der ere i Besiddelse af samme, forholde sig som om de ikke besadde den. Vel vidende, at en Verdensanskuelse altid maa betragtes som det endelige Resultat af alle erhvervede Erfjendelser, anseer selv ikke den Indsigtsfuldeste det for Ulaagen værd, at udtale sin egen, fordi enhver Tids Erfaring har viist, at den menneskelige Aand er altfor tilbøielig til at betragte saadanne Abstractioner som Indbegrebet af al Viden, og efter den eengang opstillede Regel at ville bedømme den hele Verden med alle dens Love og Rigdomme, en Fremgangsmaade, der lægger de største Hindringer i Veien for Konsternes og Videnskabernes Fremskridt, og stedsse gjør den fuldkomnere Forbedring af de menneskelige Indretninger vanskelig om ikke umulig. Men derved, at Videnskabens fornemste Dyrkere saa skarpt fæste deres Die paa Livet med dets Fornødenheder, taber Videnskaben intet, tvertimod vinder den derved. Det vilde være en let Sag at beviisliggjøre, hvorledes her i „Instituttets“ Skjød Videnskabens vigtigste Problemer ere blevne opstillede og løste, i den Hensigt at afhjælpe en eller anden af Tidens Fornødenheder, og hvorledes daglig de forskjellige Capitler af Physik og Chemi have dette Selskab at takke for de skjønneste Udvidelser og Berigtigjæller i sammes Anvendelse paa Industrien. At Franskmandenes practiske Stræben kan have sine skadelige Følger, ville vi ikke negte; den har hyppig fremkaldt Censidighed og Overfladisthed hos Individene; men disse skadelige Følger have ingen Indflydelse paa Videnskabens og Livets Udviisling, medens ved Systemiseringen og Livet altfor let gaar istaae.

At folgelig enhver Revue maa have en practisk Tendens, fremlyser tilstrækkeligt af det Sagte; ligesaa klart er det, at, saaledes som vi ovenfor antydede, enhver Materie, der afhandles i Revuer, maa staae i Relation til en Trang i den nærværende Tid eller henføres dertil. Alt, hvad der ikke er tidsovereensstemmende, om det end var det mest Fortræffelige, kan

ligesaa lidt finde sin Plads i en Revue som i en Journal.

Revueerne ere paa Grund af deres fremherskende practiske Tendents henviste til samme Materier, som Journalerne. Hvad der i de sidstnævnte anbringes som Artikler kan i de førstnævnte optræde som Afhandlinger. Politiken, som ligeledes her finder sin Plads, agerer sædvanlig bag Coulisserne. Snart meddeles en historisk Oversigt af en vis Epoche i ældre eller nyere Tid, snart belyses et enkelt Punkt i Fædrelandets Historie, eller udmales en fremragende politisk Charakter. Hvo, der i disse historisk-politiske Homicier søger ægte Metal, tager meget feil; de ere bestandig forfattede i den Hensigt indirect at forsvare et eller andet System. Forsættelige Fordreielser af Kjendsgjeringerne eller deres eensidige Fremdragen leder overalt bort fra det rette Synspunkt og sætter Læseren ud af Stand til at dømme om de opstillede Paastandes Sandhed eller Usandhed. Denne Omstændighed selv er aldeles ikke til Skade for en sliq Afhandlings Udbredelse; de derved foranledigede Kritiker forøge dens Læseres Antal. Ideerne til disse Afhandlinger udgaae for det meste fra høitstillede Personer, og Forfatterne dertil ere sjældent andet end Bærktøi. Det nuværende Ministerium lader sine Meninger og Hensigter for komme for Dagen ved Hjælp af Revueerne end i Journalerne. Imidlertid forblive disse Afhandlinger ikke altid uanfægtede, og Journalerne forandre derfor ingenlunde deres Grundtone. De statsøkonomiske Afhandlinger i Revueerne mangle aldeles al Dybde og Sandhed, fordi de tilhøre ere Inspirationer af samme Art, som de historiske Afhandlinger. Ogsaa for Literaturen er denne fremmede Indflydelse meget følelig, hvad enten Revuen foretager et Tilbageblik paa Fortidens Producter eller et Henblik paa Nutidens. Af den menneskelige Naturs Bæsen lader sig sjældent noget Phænomen i Literaturens Gebeet forklare; Forandringerne i det offentlige og private Liv vise sig overalt som Aarsagerne til de litteraire Forhold, ligesom det offentlige og private Liv efter Kritikerens Anskuelser i Revueerne maa ansees som Formaalet, som alle Geniets Inspirationer søge hen til. En fri Aandskaben, saaledes som Göthe viser os den, er ifølge den franske Konflikt ikke mulig. Bort eget Bæsen og den evige Lov, der styrer Universet, kommer kun undtagelsesviis i Betragtning ved de franske Digteres Frembringelser, og hvo, der søger Konsten i Schillers Betydning, søger for det meste forgæves derefter saavel i den classiske som i den romantiske Skoles Bærker. Lamartine, den Andægtige, holder alle sine Bønner for Speilet, og alle de Betragtninger, han skriver over Gud, ere

at ligne ved de Bevægelser, en forsængelig Kone foretager sig ved sit Toilet, prøvende hvilken Mine og Legemsholdning hun skal antage ved den Gudstjeneste, hun agter at bivaane.

Ogsaa de Anskuelser om Opdragelse og Underviisning, som fra Tid til anden meddeles i Revueerne, indeholde sjældent noget ret forstandigt Forslag, fordi man deri næsten altid kun tager Hensyn til den nærværende Tid og sjældent til Fortid eller Fremtid. Den Konst, i muligt kort Tid at erhverve sig alle de Kundskaber, hversomhelst Stand udfordrer, sætter mange Penne i Bevægelse, deri maa da saa ofte dables eller roses, hvad man ikke kjender, og anbefales hvad man ikke har prøvet. Det er utroligt, hvorvidt Uforstandighed og Nærværelse i denne Henseende kunne gaae. Religionen og Kirkevesenet blive ligeledes for nærværende Tid meget hyppig drestede i Revueerne. De deromhandlende Artikler kunne, som man ved første Blik derpaa let seer, umulig hidrøre fra Theologer, endstjønt man ligesaa lidt vil være tilbøielig til at erkjende dem for Arbejder af Philosopher. I Afhandlingerne af denne Art vil man aldrig opdage noget Spor til nogensomhelst Grundfætning eller nogensomhelst Overbeviisning; Alt er der Talemaade, Overfladisthed, og dersom Religionen ingen andre Forsægttere har, end Revuemændene, saa er den at beklage. At Afhandlingerne om Industri og Handel ere af stor Betydning, lader sig ifølge det ovenanførte Meddeelte neppe vente. Men det mest pubeserlige Udseende have dog Artiklerne om Landoekonomien. Folk, der ofte neppe ere i Stand til at adskille Byg fra Hvede, gjøre Planer til de mest gjennemgribende, agronomiske Reformers, og forelægge Landet samme i en Tone, som det kun er Uvidenheden mulig at iftemme, ligesom den ogsaa kun hos Uvidenheden finder Gjenklang. Hvad Meddelelsen af de mærkværdige Begivenheder, der have tildraget sig i Maanedens eller Ugens Løb, angaaer, saa kan man aldrig nofsom beundre Fortællersens deri tilkjendegivne Talent. Fransmanden besidder en særegen Færdighed i paa en overordenlig behagelig Maade at fremstille Træk af Begivenheder, Menneskefærlighed og Børns og Forældres Hengienhed.

I Almindelighed staae Revuernes Afhandlinger langt tilbage for Journalernes Artikler med Hensyn til Grundighed og Gediegenhed, og i Henseende til Stilen kunne de sjældent stilles ved Siden af dem. Ved den store Udvidelse, som de fleste Afhandlinger i Revueerne have, savner man ikke sjelden logisk Orden og hiin Klarhed, som man ikke nofsom kan beundre hos Journalerne. Med de alvorlige tydske Uge- og Maanedskrifter kunne de overhovedet ikke sammenlig-

nes, langt mindre med de egenlige Literaturtidender. Deres Formaal er opnaaet, naar de flydende og behageligt have skrevet om Alt, hvorom man taler i Cirklerne, og det derhos i den Hensigt at sætte deres Læsere i Stand til, i forekommende Tilfælde tilbørlig at udtrykke sig om Dagens eller Ugens Thema. Hvor ofte hændes det ikke, at man i Selfaber taalmodig maa høre de samme Domme over en Roman eller et Drama gjentages paa samme Maade og med samme Udtryk, som man allerede har læst i denne eller hiin Revue. Ifølge alt dette vil man finde det begribeligt, at de i Revuerne leverede Afhandlinger ikke kunne gjøre Krav paa Udbelighed.

Nyheds-Post.

Kjøbenhavn, den 10de December 1838. — Naar man i disse Dage gaar forbi vore Boghandlers Udhængsskabe, hændrages Demærksomheden, allerede i længere Afstand, paa en Prospectus i usædvanligt stort Format, med flersartet Tryk, og med Thorvaldsens Portrait anbragt i Midten som Medaillon; det er en Indbydelse til Subscription paa et literairt-artistisk Ugeskrift, der under Naen af Portefemillen (for 1839) skal udgaae fra Begyndelsen af næste Aar, og hvoraf allerede det første Nr. er udkommet som Proeve. Ifølge Planen skal den literaire Deel af dette Skrift — der udkommer hver Søndag — bestaae af Fortællinger, Digte, historiske og biographiske Skildringer, Brudstøkker af utrukne Manuscripter, Memoirer, Rejsefjæzer, kritiske Afhandlinger osv., hvorhos Dmflaget vil komme til at indeholde saadanne Efterretninger, som især have Diebtikkets Interesse, saasom Theaterartikler, Anmeldelser af nye Bøger, Musikalier og Konstsager, Efterretninger om offentlige Udstillinger og deel. De lithographiske Blade skulle levere Portraiter — saavel fremmede som fædrelandske — Scener af Folkelivet, comiske Skitser, yndede Genremalerier fra de aartlige Udstillinger osv. Redactoren er Hr. **G. Carstensen**; de artistiske Bilag udfores i **Em. Varenzen & Comp.'s** lithographiske Institut, og Texten trykkes i det berlingske Officin. — Medens man herer saa Mange klage over, at for nærværende Tid de materielle Interesser hos os opsluge en saa langt overveieende Deel af de aandelige Kræfter, maa man vel især glæde sig over at see et Bærk bebudet, hvis Hensigt er at vie sig blot til det Skjønnes Tjeneste, og hvis første Prøve synes at vidne om, at de Kræfter, der samvirke, ere den stillende Opgave væren. Med Hensyn til topographisk Udførelse henhører Portefemillen til det Smukkeste, der i dette Fag er udgaaet fra den danske Presse. Redactionen er correct og smagfuld, og, lader end det Billede, der ledsager Bladet, Afslidligt tilbage at onske med Hensyn til Lighed af den store Konfines Træk, hvormed vi alle ere saa fortrolige, bærer dog dets lithographiske Udførelse Præget af den Omhyggelighed og Delicatesse, vi ere vænte til at finde ved de Arbeider, der udgaae fra det ovennævnte Institut. Hvorvel de Bærker af beslagtet Natur, der have deres Plads paa den fornemme Verdens drawing-room tables, hos os hidtil

stedse have været franske eller engelske, idet tydelige Arbeider kun jelden have tilfredsstillt den forfinede Smags strenge Fordringer, tage vi dog ikke i Betænkning at anbefale det her omtalte Ugeskrift — *Sjænt dansk* — til en Plads ved Støden af dets ulige fæstbarere, men derfor ei smagfuldere fremmede Rivaler. Dgsaa haabe vi, at dets særdeles billige Pris — 13 Mk. quartalliter — vil aabne det Udgang til mange mindre Kredse. Lithographierne ville i alt Fald kunne afgive lige saa godt Stof for en Bist-Conversation som Theatret, og mangen ung Pige vil maaskee Textens lette Indhold kunne sjenke en behagelig Underholdning, naar hun om Aftenen efter fuldbendt Toilette maa vente paa Bogen, og ei just føler sig fremt til alvorlige Betragtninger.

— Det vil være i Læsernes Grindring, at Konstforeningen i Aaret 1836 overdrog Historiemaler **Adam Müller** at udføre et Maleri, forestillende **Luther** paa Rigsdagen i **Worms** efter en af ham indgiven og approberet Skitse; imod et Honorar af 1000 Rbd. Solo. Dette skjenne Maleri er nu færdigt og vil paa Fredag, Lørdag og Søndag blive udstillet i Hotel du Nord for Konstforeningens Medlemmer. — For at afgjøre, hvem af de to Konstnere, **Müller** eller **Edelin**, som især erholdt den store Guldbedaile, det dermed forbundne Rejsestipendium først skulde tildeles, bestemte Konstacademiet, at en ny Concurrence skulde finde Sted imellem disse to Konstnere, og opgav som Emne **Christus**, der i **Emaus** gjentjendes af to af sine Disciple, idet han bryder Brødet. Disse to Malerier ere ligeledes fuldbendte og vilde blive udstillede paa Charlottenborg.

— Under Titel „Meddelelser, mest religiøse Gjenstande vedkommende, fra en Reise i Udlandet“, har Pastor **S. C. W. Hindesbøll** i forskellige Hefter af de 2 første Aargange af „Theologisk Tidsskrift“ meddeelt Brudstøkker af Dagtagelser og Bemærkninger, som en næsten toaars Reise gav Anledning til at gjøre over de religiøse og kirkelige Tilstande i de Lande, han kom igjennem. Det er nu Hrs. Hensigt at behandle den øvrige Deel af Reisen efter en lignende Plan, og samlet at udgive den under den nævnte Titel. Skriftet vil komme til at bestaae af 2 Dele. Første Deel, der er saa vidt færdig, at der kan begyndes paa Trykken, og kan regnes at ville udgjøre en 20–30 Ark, omfatter Reisen gennem det Sachsiske, Bayerske og Østerigske. Anden Deel, med Hensyn til hvis Udgivelse der ikke kan fastsættes nogen bestemt Tid, da Hrs. endnu sarnet en Deel Oplysninger angaaende de italienske Staters kirkelige Statistik, vil indeholde Fortsættelsen deraf gennem Italien, Rhinegæne og Frankrig. De Prøver, som have været leverede i theologisk Tidsskrift ville være tilstrækkelige til at give Læsere en foreløbig Forestilling om den Fremgangsmaade, der vil blive fulgt ved det Heles Anordning og Behandling. Paa Skriftet, af hvilket hvert Bind vil udkomme i 2de Afdelinger trykkes i samme Format som Theologisk Tidsskrift, Arket beregnet til 8 s, modtages Subscription i Hovedstadens og Provindernes Boglader. Det vil udkomme paa Boghandler **Reitzels** Forlag.

Svar

til Forfatteren af Forsvaret for Toldbestyrelsens nyfærdige Fremgangsmaade.

Kjøbenhavnsposten for Fredagen den 17de dennes er indrykket en Artikel, som synes beregnet paa at undskylde den Maade, Told-